

LAUGENE EFTER REFORMATIONEN

samme tid.¹ Denne havde i 1597 opnaadd at bli laugsmester ved at egte en mesterenke. Efter hendes død har han imidlertid for nogen aar opgitt professionen, men da han paany vil gaa igang med verksted, blir dette ham negtet av lauset. Det hjælper ham ikke at gaa rettens vei og først paa kongelig befaling blir han i 1603 paany indtat. Tilfældet er langt fra enestaaende og forekommer ogsaa i andre laug som officielt ikke er blit anerkjendt som sluttede. Netop i 1603 har en guldsmed i Bergen maattet faa kongelig bevilling for at kunne nedsætte sig som mester.²

Bergens skræddere har gaat frem paa en litt anden maate. Lauget har øiensynlig ikke staat paa nogen helt god fot med byens borgermester og raad, og har derfor valgt at indsende sin skraa direkte til kongen, hvilket blir gjort i 1604.³ Det fremgaar med tydelighet at skraaen paa dette tidspunkt ikke har været ny. Imidlertid ber kongen Bergens raad om at utarbeide og fremlægge forslag om en skraa. De artikler skrædderne senere blir meddelt har ogsaa tat farve av at være passeret denne institution. Selv om skraaen ikke netop helt igjennem kommer til at gi uttryk for hvorledes staten syntes at et laug burde være indrettet, har den dog faat et strengere præg end bakernes. Skraaen omfatter 16 paragraffer og blir konfirmeret i 1605. En ikke uvæsentlig forskjel bestaar deri, at det i ganske stor utstrekning blir overladt til raadet at avgjøre hvem der skal kunne optas i lauset. Den som ønsker at bli mester i skrædderfaget maa, hvad der ikke tidligere har været skik, først præsentere sig for borgermesteren og hos ham forhøre sig om han kan bli borger eller ei. Til dette utfordres at han kan fremlægge sit pas, bevis og egtebrev, om han er en frem-

¹ N. R. Rgstr. IV s. 29. ² N. R. Rgstr. IV s. 17. ³ N. R. Rgstr. IV s. 92, 111.